

v ọ n g k h ú c

Tặng TRẦN CAN

Chậm lại, diễn tả tự do

Chiều buông màn trên sóng Dòng sông giờ như thạch cao ngủ yên đời..
Người ôm đàn qua sông, chợt như tượng cầm ngồi bên mùa đông vàng..

chim lặng trong buốt giá. Cánh hoa đã rơi, tàn cơn mộng xưa Giờ trên lòng
Chiều run run hấp hối. Ngón tay hững hờ, từng âm vụn vỡ tựa muôn sỏi

tay một cành khô khan Tóc em đã thôi buộc cánh diều mây và gió ngàn
đá rụng về âm u. Khúc ca lững lờ một chiếc thuyền giấy thả giữa đời

bồng hiu quanh, biếng nô đùa. Một ngày em bước chân đã lìa miền yêu
ấy vô thường. Có ai về nhật lại trong đá xưa dấu tên người mệnh

Tráng lệ buồn

xưa. Thôi đã tàn mùa vui nụ hoa giờ yên đời Cánh chim
 mờng? Em có về cùng ta ngồi trong mùa đông này. Phúc âm

đau nằm dưới chiếu tối và tiếng lịm cuối trời Từng giọt lá
 xưa lặng giữa đàn thiêng chờ em về thức dậy. Ngoài sông nước

xanh ngóng theo bước em chìm xuống cuồng lữ rồi Vọng về giấc
 lên, nước lên nước lên.. ngực đá rồi cũng mềm. Trở mình nhắc

mơ ngỡ như đã yên, ngỡ như đã yên.. Chiều ta ngồi trong đá ngồi đã nghìn
 tên đóa hoa đã quên, đóa hoa đã quên..

năm nhỏ lệ. Chiều, em về đâu hồi? vòng quay thời gian mỗi mê!